

Lov til at pege paa, nemlig, at selv om man skrider til at ophæve Tyendeloven for det ældre Tyendes Vedkommende, er der to Ting, og netop de efter min Mening for Tyendet vigtigste, som ikke berøres deraf: Tyendets Stilling i Sygdomstilfælde og Tyendets Stilling i Tilfælde af Husbondens Konkurs. I Sygdomstilfælde hviler Tyendets Ret nemlig paa et nyt og selvstændigt Grundlag i Fattiglovens § 14, og i Tilfælde af Konkurs hviler dets Ret paa Konkursloven af 25. Marts 1872. Naar Tyendet i disse to Tilfælde altid er sikret, forekommer det mig, at Betænelighederne ved at skride til en Ophævelse af Tyendeloven ikke ville være særlig store.

Jeg mener altsaa, at dette, at vi komme ud i nogen Retsusikkerhed ved at ophæve Tyendeloven, ikke er af saa afgørende Betydning, at vi af den Grund skulde oprettholde en Tyendelovgivning, naar der ikke paa andre Maader er Trang til den, og naar navnlig ikke de to Parter, som skulde bruge Loven, føle nogen som helst Trang til at have en Lov. Livet er nu en Gang mere end Loven, og naar Livet ikke kræver en saadan Lov — og det mener jeg, det ikke gør —, tror jeg, vi ikke skulde give en Lov, selv om det kan paavises, at dette vil medføre en eller anden Ulempe.

Jeg har nu kun tilbage at sige et Par Ord om det yngre Tyende. Det Mindretal indenfor Kommissionen, hvortil jeg sluttede mig, har til en vis Grad erkendt, at naar Talen er om det yngre Tyende — lad os for at holde os til noget bestemt sige: om det Tyende, som er under 18 Aar —, stiller Forholdet sig noget anderledes end for det ældre Tyende. Jeg kan ikke se rettere, end at vi maa se paa det med omtrent de samme Øjne, hvormed vi have set paa Lærlingeforholdet. Jeg skal villig indrømme, at man ikke kan drage en bestemt Sammenligning mellem det yngre Tyende og dem, der tjene som Lærlinge, idet der ved Tyendet ikke er Tale om de langvarige Kontrakter, som der er i Lærlingeforhold, men jeg tror alligevel, at naar man skal tale om en Beskyttelseslovgivning for det yngre Tyende, maa det være ud fra de samme Principper, som man har lagt til Grund for Lærlingeloven. Derfor kom vi til det Resultat, at det maaske kunde være nødvendigt, at man sikrede det unge Tyende,

som ikke endnu har tilstrækkelig Erfaring, og som ikke i alle Tilfælde kan regne paa, at Fa'r og Mo'r eller Værge, eller hvem der nu skal tage sig af det, altid er til Rede paa den Maade, de skulde. Det forekommer mig, at da det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) i Gaar omtalte dette Forhold og henviste til, at det Mindretal, hvortil jeg sluttede mig i Kommissionen, har skrevet, at man ud fra de to Forslag, der findes i Kommissionsbetænkningen, kunde faa den Beskyttelseslov, som her er Tale om, var det med, jeg vil ikke sige en vis Haan, men dog med en vis Overlegenhed, han omtalte dette. Jeg fik Indtrykket af, at han mente, det ikke var noget positivt og forsvarligt, dette Mindretal har anført. Jeg vil derfor sige, at jeg ser ikke rettere, end at naar man tager Lovforslaget, som det ligger her paa Tingets Bord, og gennemgaar det omhyggeligt, vil man komme til det samme Resultat, som jeg er kommen til, at der i dette Forslag er saa mange beskyttende Bestemmelser, at man i Virkeligheden ikke kan komme videre med en Beskyttelseslov for det yngre Tyende, og at man udmærket godt kan tillempe dette Forslag saaledes, at det kommer til at danne netop den Beskyttelseslov for det unge Tyende, som vi skulde have, hvis vi overhovedet skulde have nogen. Mindretallet har derfor ment, at det ikke var nødvendigt at opstille et nyt selvstændigt Forslag, fordi vi vare klare over, at et saadant Forslag i meget væsentlig Grad vilde falde sammen med de to Forslag, der allerede vare stillede, og vi have ment, at det var forsvarligt og hensigtsmæssigt, at vi nøjedes med at henlede Opmærksomheden paa, at der i de to Forslag findes tilstrækkelige Bestemmelser til en Lovgivning for det yngre Tyende. Jeg skal heller ikke ved denne Lejlighed komme ind paa udførlig at omtale dette, jeg skal henvise til, hvad vi have skrevet derom i Betænkningen.

Jeg skønner da ikke rettere, end at den Anvisning paa en Revision af Tyendeloven, som det Mindretal, hvortil jeg sluttede mig, har givet, vil være den, der i Øjeblikket er den bedste. Ved at gaa den Vej ville vi komme bort fra det, som Tyendet navnlig er saa stærkt imod. Vi ville komme bort fra at sætte et særligt